

TÌNH CHỊ DUYÊN EM

*Cuộc tình lắm nỗi oan khiên,
Làm sao tỏ hết niềm riêng cho mình*

Tôi quen biết Hân trong lần dạ hội,
Đám Không Quân thường chơi nổi hơn ai.
Nên hội trường đầy tiếng nhạc inh tai,
Đèn, hoa giấy, và cờ bay phất phới.

Các quan khách, thỉnh tề lần lượt tới,
Tay trong tay, từng nhóm trên lối vào.
Tiếng nói cười chào hỏi thật ồn ào,
Tôi hân hạnh, được chú trao cho vé.

Vì bà Thím bận việc, nên không thể,
Dường như là bà muốn để tôi đi.
Vì thấy tôi hiền quá chưa biết gì,
Nên bà muốn nhường tôi vì lẽ đó.

Với hy vọng sẽ có người chiếu cố,
Đám Không Quân thì đa số độc thân.
Đấng anh hùng được gặp gỡ giai nhân,
Như điều trước gió, tung tăng bay lượn.

Đi với Chú, nên tôi thấy hơi ngượng,
Nhưng ông là chỉ huy trưởng ở đây.
Và dường như Chú sắp trước chuyện này,
Nên chợt thấy, Hân bắt tay chào hỏi.

Tôi e thẹn, cúi chào mà không nói,
Nhưng niềm vui chợt le lói trong tâm.
Anh đẹp trai, tuổi khoảng độ hai lăm,
Đúng tiêu chuẩn mà tôi thầm mơ ước...

Chú lên tiếng mở đầu câu chuyện trước,
Giới thiệu tôi, và hài hước thêm rằng
Rất ngoan hiền và làm việc siêng năng,
Tìm đối tượng để “nâng khăn sửa túi”.

Sỗ sàng quá, Chú làm tôi bối rối,
Nên anh liền lên tiếng vội hỏi thăm.
Phước cho ai sẽ được cô quan tâm,
Chắc người đó sinh nhằm giờ “hoàng đạo”.

Cách đối đáp duyên dáng đầy ngổ ngáo,
Rất tự nhiên và độc đáo của anh.
Sự ngại ngùng trong tôi tan biến nhanh,
Cuộc nói chuyện sớm trở thành thân mật...

Sau lần đó, chúng tôi thường liên lạc,
Câu yêu thương chưa được nhắc thành lời.
Tôi mời anh thỉnh thoảng ghé nhà chơi,
Và câu chuyện đã rơi vào lối khác...

Chuyện tình cảm khó có ai biết chắc,
Em gái tôi lại thường nhắc đến anh.
Và hình như anh cũng đã riêng dành,
giữ thể diện, nên tôi đành lùi bước.

Là duyên số, đâu có ai biết được,
Tôi nén lòng để chúc phước cho em.
Gom tiền mua quà cưới để nêu lên,
Tình cảm giữa đôi bên không sức mẽ.

Dù sẽ phải gọi anh là em rể,
Nhưng lòng tôi hồ dễ đã mờ phai.
Nguyễn sẵn lòng giúp anh lúc thiên tai,
Dù phải trải chông gai, cũng phải cố.

Ôi số phận! mỗi người riêng một số,
Sau bảy lăm, ngày sụp đổ miền Nam.
Anh đi tù tận miền Bắc xa xăm,
Con còn nhỏ, vợ không thăm anh được.

Thay em gái, tôi đi thăm anh trước,
Coi như là làm việc phước vậy thôi.
Như lòng tôi tự hứa với chính tôi,
Giúp anh được thì tôi không hề ngại.

Rồi cuộc sống ngày càng teo tóp lại,
Em gái tôi phải bươn chải nuôi con.
Để giữ cho hàng hoá được vẹn toàn,
Khỏi bị bọn công an tịch thu mất.

Nên thường bị tài xế xe bắt chặt,
Phải đành liều thân mật biết sao hơn.
Để hàng mình được cất dấu tốt hơn
Và kết quả có con ngoài ý muốn.

Thấy em gái quả thật là luống cuống,
Biết tính sao trong tình huống này đây?
Chuyện thăm nuôi, tôi tiếp tục đi thay,
Anh thấy lạ, hỏi tôi ngay lập tức.

Tôi phải dấu, không thể nói sự thực,
Vì biết anh sẽ lập tức nổi điên.
Nên trả lời “vợ con đã vượt biên”,
Để thay thế buồn phiền thành hy vọng.

*Là liều thuốc giúp cho anh sức sống,
Để vượt qua nỗi thống khổ trong tù.*
Nhưng sao tôi luôn trĩu nặng ưu tư,
Chuyện nói dối hình như không được ổn.

Anh được thả, làm sao mà chạy trốn,
Sự thật phơi bày, nguy khốn khó lường...
Trên chuyến tàu trở về lại quê hương,
Tôi đã khóc suốt chặn đường không ngớt.

Thương anh lắm, nhưng không quyền chia sẻ,
Bởi tình anh đã trót gởi một nơi.
Trở trêu thay lại là em gái tôi,
Nên không thể lờ thôi coi sao được...

Ngày xuất trại, như tôi tiên đoán trước,
Anh đau buồn, từ khước với em tôi.
Chuyện đầu sao thì cũng đã lỡ rồi,
Tôi không dám tỏ lời để khuyên giải.

Vì đã dấu anh sự thật của em gái,
Nên thấy mình có lỗi, ngại gặp anh.
Và nhất là sợ tình cảm phát sanh,
Nên nhất định không gặp anh là thế.

Để dứt khoát nỗi đoạn trường dâu bể,
Anh dặt con tim cách để vượt biên.
Nhưng không bao giờ đến được đất liền,
Chắc thân xác làm mồi riêng cho cá!.

Thật đau đớn cho số phần anh quá,
Không có gì anh được thoả ước mơ.
Khi chết đi, cũng không được nắm mồ,
Đời bất hạnh, lại còn cho vắn số.

Để tưởng nhớ, tôi lập bàn thờ nhỏ,
Với bức hình mà tôi có trong tay.
Hình anh đứng kể F5 trông rất oai,
Do anh tặng, ghi nhớ ngày quen biết.

Tôi hoạ lớn, và đóng khung đẹp tuyệt,
Cùng đèn, hoa, trần thiết thật đơn sơ.
Đặt bên cạnh nơi chốn dùng để thờ,
Vì không thể để vô cùng gia quyến.

Phải thú thật là tôi rất quý mến,
Do tâm hiền, và nghĩ đến tình em.
Nên phải đành chấp nhận “đứng ngoài xem”
Mong được thấy, họ cùng đem hạnh phúc.

Sông có khúc, và người cũng có lúc,
Cuộc hôn nhân chẳng hạnh phúc bao lâu.
Sau bảy lăm, gặp biến cố thương đau,
Lại ngăn cách, nào ai đâu biết đến...

Giờ tôi sẽ được trọn quyền thương mến,
Phụng thờ anh cho đến tận cuối đời.
Cho dù là tôi có bạn hay đơn cô,
Cũng chẳng ngại em tôi hờn ghen nữa.

Sunnyvale 15/11/2023
SÁU NGUYỄN